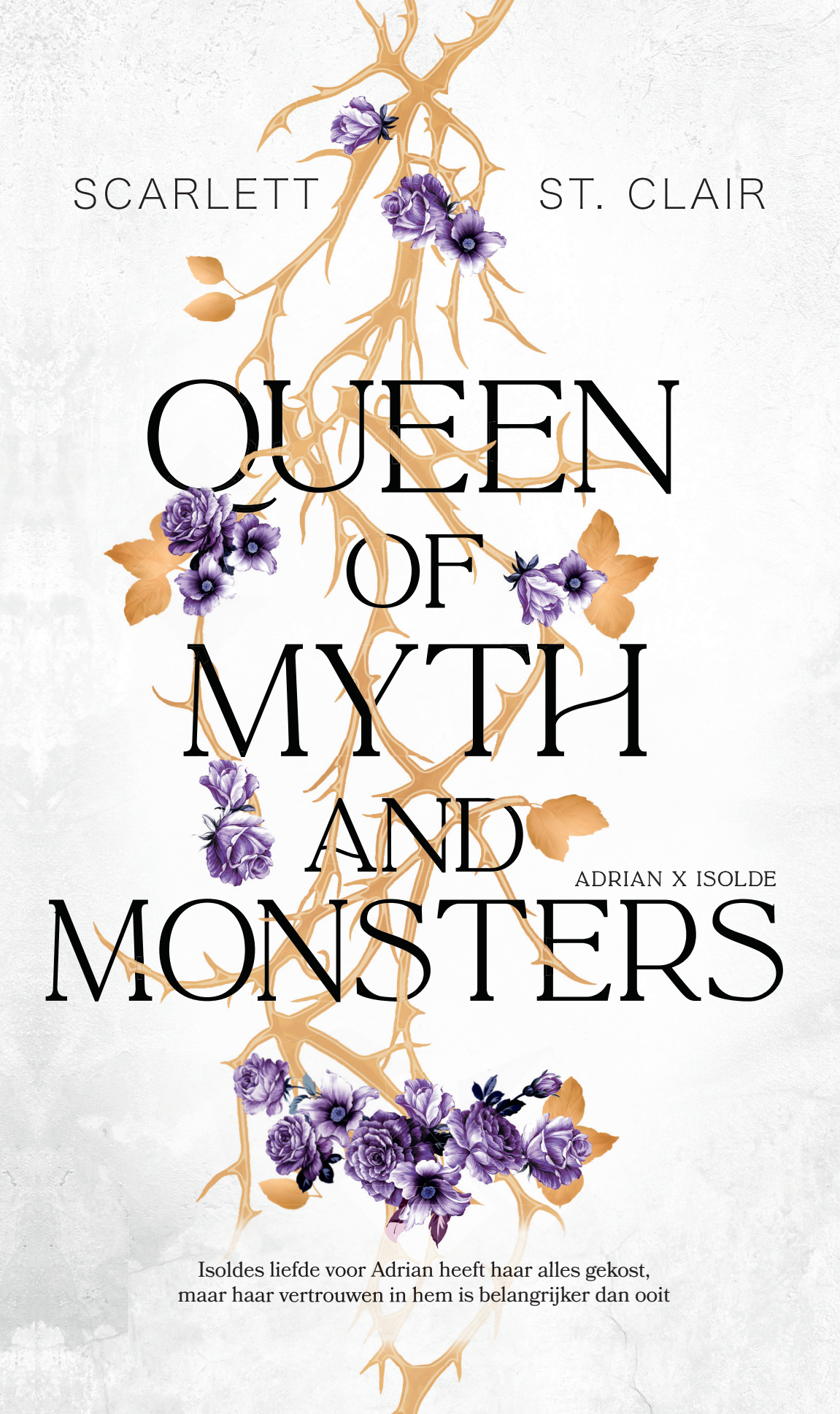

SCARLETT

ST. CLAIR

QUEEN
OF
MYTH
AND
MONSTERS

ADRIAN X ISOLDE

Isoldes liefde voor Adrian heeft haar alles gekost,
maar haar vertrouwen in hem is belangrijker dan ooit

Scarlett St. Clair

Queen of myth and monsters

Adrian x Isolde-serie deel 2

Vertaling Nikki Greveling

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor eenieder die heeft moeten overleven

VLASCA

ZENOVIA

AROTH

BERGEN van AROTH

Het
BOS ZONDER
STERREN

REVEKKA

HET RODE PALEIS

* CEL CEREDI

* SADOVEA

* VAIDA

HET HUIS VAN
ELIN

HET HUIS VAN
JOLA

DE NEGEN

HET HUIS VAN
SIVA

HET HUIS VAN
LARA

De
GOUDEN
ZEE

VIKO

TIVA

SINTA

EILANDEN van
ST.-AMAND

HET HUIS VAN
LITA

HET HUIS VAN
THEA

Het
ZILVEREN
BOS

MADOVEA

KEZIAH

BOS
van RAVEN

HET HUIS VAN
VANA

HUIZEN

HET HUIS VAN
HELA

ATOLL
van NALANI

ZUNI

OLATHE

ALO

De
PAARSE
ZEE

BERGEN
van LAMIA

HET HUIS VAN
ERIS

CORDOVA

Triggerwarning

Dit boek bevat gewelddadige thema's, zoals verkrachting, aanranding, marteling en het verlies van een kind. Vraag om hulp als jij of iemand die je kent kampt met problemen.

Hieronder staan een aantal hulplijnen vermeld:

Voor Nederland:

Centrum Seksueel Geweld: 0800-0188 (www.centrumseksueelgeweld.nl)

113 Zelfmoordpreventie: 0800-0113

Changes GGZ: 088 – 242 6437

Voor België:

Centrum Seksueel Geweld: zsg.belgium.be.

Zelfmoordpreventie: bel 1813 of kijk online op www.zelfmoord1813.be, waar je ook via de chat hulp kunt krijgen.

Telefonische hulpdienst Tele-Onthaal: bel 106 of kijk online op www.teleonthaal.be, waar je ook via de chat hulp kunt krijgen.

Hoofdstuk 1

Isolde

Negen lijken waren gespietst buiten de poorten van het Rode Paleis.

Ik kon ze zien door de ramen in de bibliotheek, badend in het licht van de fakkels. De afgelopen twee dagen had ik veel geleerd over het proces van spietsing. Met name dat, als het goed werd gedaan, het uren kon duren, zelfs dagen, voordat de gevangene overleed. Het was een verschrikkelijke dood en nog verschrikkelijker om naar te kijken terwijl het lichaam langzaam om-laaggleed, wanneer hun gewicht er onvermijdelijk voor zorgde dat de speer door hun mond, keel of borst boorde. De hele tijd smeekten ze iedereen die langsliep om ze een snelle dood te geven, maar niemand schoot te hulp, zelfs ik niet.

Na Ravena's aanval waren de mensen die ons koninkrijk hadden verraden gevlucht, maar mijn man was een genadeloze koning. Hij had zijn trouwe adeldom bevolen om ze op te jagen, waarna hij met ze was meegegaan. In een dag tijd hadden ze de onderdanen gevangengenomen die Adrians voormalige adeldom hadden gesteund in de rebellie. Nu vormden ze een akelige waarschuwing voor iedereen die ook maar dacht aan verraad.

Ik vroeg me af wat het zei over mij en de persoon die ik was geworden dat ik niet verafschuwd was door Adrians keuze van de straf. Zelfs nu, terwijl ik staarde, voelde ik niets behalve woede, woede jegens de mensen die hadden geprobeerd me iets aan te doen, die hadden geprobeerd mijn krachten weg te nemen, die me als zwak zagen. Onder hen bevond zich mijn vader, wiens dood door mijn toedoen had plaatsgevonden.

'Je bent elke ster in de hemel waard,' had hij gezegd in de troonzaal van Lara toen Adrian om mijn hand had gevraagd. Mijn vader was bereid geweest om voor mij de oorlog te verklaren aan de Bloedkoning.

En misschien had hij het destijds gemeend, tot ik hem een andere manier had laten zien om zijn koninkrijk en de rest van Cordova terug te claimen.

Ik kon het nog steeds niet bevatten, kon niet accepteren hoe alles was

geëindigd. Mijn hoofd was één warboel aan gevoelens, waarvan schok de hevigste was. Mijn lichaam voelde er zwaar door, mijn borst strak en mijn ogen blind. In mijn verdoofde staat waren er uitbarstingen van woede en verdriet, die allemaal door mijn lichaam scheurden, hevige trillingen waardoor ik uitgeput achterbleef. Toch kon ik niet slapen, want elke keer dat ik mijn ogen sloot, zag ik mijn vader, alle emoties uit zijn gezicht getrokken, overmand door een vastberadenheid om mijn leven te beëindigen omdat daarmee ook dat van Adrian voorbij zou zijn.

Die tergende herinnering was de reden dat ik nog voor zonsopkomst in de bibliotheek was.

Als ik niet kon slapen, kon ik net zo goed onderzoek doen. Normaal gesproken vond ik het gezelschap van de bibliothecaris Lothian en zijn geliefde Zann fijn, maar vanavond was ik dankbaar voor de stilte terwijl ik door de boeken over de geschiedenis van heksen bladerde.

Ravena was ontsnapt met *Het Boek van Dis*, waarvan ze geloofde dat het haar de krachten zou geven die ze altijd al had gewild, ook al zouden die waarschijnlijk een prijs hebben.

Alle spreuken kostten iets, maar de prijs voor duistere magie was leven.

En toch was ik tweehonderd jaar geleden bereid geweest om die prijs te betalen. Nu vroeg ik me af waarom. Ik kon het me niet herinneren, net zoals ik me geen van de spreuken kon herinneren die ik in het boek had opgeschreven. Ik kwam hier om het archief van de bibliotheek na te gaan, in de hoop dat er iets in de teksten mijn herinneringen zou terugbrengen van mijn leven als Yesenia.

Tot nu toe waren er nog maar een paar dingen naar boven komen drijven. Ik herinnerde me de Hoge Heksenkring en de meeste relaties die ik had gevormd met mijn zussen. Ik herinnerde me Ravena, haar verraad en haar bondgenootschap met koning Dragos. Met name herinnerde ik me Adrian en de stille manier waarop we verliefd waren geworden, maar die herinneringen vielen niet te vergelijken met het gevoel van opluchting, de vreemde berusting die gepaard ging met precies weten wie ik was.

Ik voelde geen tegenstrijdigheid wat betreft mijn twee levens: Yesenia was van het verleden, een leven dat al geleefd was. Nu was ik Isolde Vasiliev, koningin van Revekka, toekomstige koningin van Cordova, en ik was hier om te veroveren.

‘Ik vind het niet bepaald fijn om alleen wakker te worden,’ zei Adrian.

Ik draaide me om en zag hem tegen een van de ebbenhouten kasten leunen, waar zwart gebonden boeken in stonden. Hij droeg een lang gewaad, rood met een gouden stikselpatroon. Zijn haar hing los en viel in golven rond zijn schouders. Hij had zijn armen over elkaar geslagen en ook al zei hij het plagend, ik wist dat er iets was waardoor hij het bed had verlaten: zorgen.

‘Ik kon niet slapen,’ zei ik.

Hij fronste en mijn blik bleef op zijn mond hangen, voordat ik opkeek naar zijn ogen. Dat was één ding wat in de tweehonderd jaar waarin we gescheiden waren was veranderd: zijn ogen. Ooit waren ze blauw geweest, maar nu waren ze omrand met wit. Ik ging er altijd van uit dat het na zijn verandering was gebeurd, maar geen enkele andere vampier die ik in Revekka had ontmoet had zulke ogen.

‘Je kon niet slapen,’ zei hij, zijn hoofd schuin houdend. ‘Of wilde je dat niet?’

Hij wist het antwoord al, dus ik stelde een andere vraag. ‘Heb ik je ooit verteld over *Het Boek van Dis*?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee. Je hebt me ook nooit over Dragos verteld.’

Ik had hem niet over het misbruik door de voormalige koning verteld. Ik voelde een vreemd gevoel van schuld in mijn borst opbloeien, ook al wist ik dat het niet zijn bedoeling was. Het was mijn beurt om te fronsen terwijl ik zocht naar een reden voor mijn stilte.

‘Maar waarom zou je ook?’ vroeg hij en ik ontmoette zijn blik terwijl hij dichterbij kwam, zijn hand tegen mijn wang gedrukt. ‘Je stond toen zo ver boven mij.’

‘Stop,’ zei ik en het schuldgevoel groeide. Het had helemaal niet om status gedraaid. Als Adrian ervan had geweten, had hij Dragos vermoord, en ook al had hij dat uiteindelijk ook gedaan, het gebeurde pas in de nasleep van zijn overwinning in Revekka. ‘Je weet dat dat niet waar is.’

‘Ah, maar toch is het zo,’ zei hij, terwijl hij nog een stap dichterbij zette. Hij verplaatste zijn hand naar mijn nek, met zijn lichaam strak tegen het mijne.

Ik hield mijn hoofd schuin om het oogcontact niet te verbreken.

‘Ik was niets meer dan een veredelde bewaker, maar jij... jij was veel meer.’

Ik sloeg mijn hand om zijn pols, niet om hem weg te duwen, maar om hem dicht bij me te houden. Ik schudde mijn hoofd en voelde iets diks vormen in mijn keel. Ik kon het geschreeuw van mijn zussen – mijn heksenkring – op de avond van hun verbranding niet buitensluiten. Het was de eerste dag

geweest van iets wat de oogst zou worden en een volledige decimering van elke heks in Cordova. Ik haalde diep en bevend adem. 'Het is mijn schuld dat iedereen dood is,' zei ik.

'Dragos had kracht nodig, dus richtte hij zich tot de enige groep mensen die dat had,' zei Adrian. 'Jij was gewoon iemand om de verantwoording op af te schuiven.'

Ik kreeg nauwelijks adem. Toen Adrian mijn bloed had gedronken, wist ik alleen maar van de gevolgen af van de vloek die Dis hem had gegeven: het feit dat onze levens verbonden zouden worden als hij mijn bloed zou proeven. Als ik stierf, stierf hij. Ik had geen idee dat de trauma's uit mijn verleden ook naar boven zouden komen.

'Vertel me hoe je hem hebt vermoord,' fluisterde ik, zijn ogen afzoekend.

Adrian verstrakte en zijn vingers drukten heel licht tegen mijn huid. Ik vroeg me af of hij dacht dat ik zou vluchten, of hij er niet zo van overtuigd was dat ik aan zijn zijde zou blijven, maar er was niets wat me op de vlucht zou doen slaan, behalve de dood.

'Helpt het om het te weten?' vroeg hij.

De waarheid was dat ik geen idee had, maar ik gaf toch antwoord. 'Ja.'

Toch zei hij niets, maar toen hij zijn mond opende, bleef hij me strak aankijken, alsof hij wilde zien hoe ik zou veranderen met de kennis van zijn executie van Dragos.

'Ik heb zijn hoofd eraf gehakt. Het zwaard was bot.'

Zijn wapenkeuze verbaasde me niets, de meedogenloze manier die hij had gekozen om de voormalige koning van Revekka te vermoorden net zomin, en vanwege de laatste twee dagen had ik er geen moeite mee om het beeld voor me te zien terwijl hij inhakte op de nek van Dragos totdat zijn hoofd wegrolde.

'En ik bewaarde het hoofd op een spies buiten de poort, waar al onze doden, schuldig aan verraad, liggen. Zijn lichaam ligt eronder en het is uit elkaar gehaald tot er niets meer dan botten over was.'

'En de botten?' Ik kon me niet voorstellen dat hij Dragos het genoeg zou doen van een begrafenissen, in welke vorm dan ook.

'Kijk bij de volgende zitting met het hof maar iets beter naar de troon,' zei hij.

Iets op de bodem van mijn maag verdraaide scherp. Adrian had een imperium gebouwd op de botten van zijn grootste vijand. Een maand geleden zou

ik verafschuwde zijn geweest, maar het leven aan Adrians hof had mijn mening wat betreft zijn brutaliteit bijgesteld. Er was hier geen ruimte om kwetsbaar te zijn, geen ruimte voor vergiffenis. Het was veroveren of vermoord worden.

Dragos had ons dat geleerd en hij had ons alles afgepakt.

Ravena ook.

‘Waar denk je aan?’ vroeg hij.

Ik trok een wenkbrauw op. Adrian kon mijn gedachten horen, maar niet altijd. Ik geloofde dat het lastiger was geworden om door de verdoofde staat heen te breken waarin ik sinds de dood van mijn vader in verkeerde. ‘Weet je dat dan niet?’

‘Je emoties zijn tam,’ antwoordde hij.

Ik geloofde hem niet. Ik voelde me chaotisch, maar ik respecteerde zijn vraag. ‘Ik denk eraan om een troon te maken van Ravena’s botten.’

Adrians mondhoeken krulden op en hij boog naar voren, zijn adem op mijn lippen terwijl hij zei: ‘Als je dat wenst, zal ik hem zelf bouwen.’

Toen lag zijn warme mond op de mijne en zijn arm verstrakte om mijn middel. Hij was een anker waaraan ik me vastklampte in de duisternis van mijn verdriet, het enige wat me iets liet voelen en ik snakke hiernaar: zijn warmte, onze waanzin, de afleiding.

Ik hield me aan hem vast terwijl mijn vingers over zijn biceps gleden toen zijn mond de mijne verliet. Zijn lippen gleden over mijn kaak en nek, zijn tong plaagde mijn huid en ik kreeg geen adem meer toen ik zijn tanden daar voelde.

Hij leek het te merken en hij trok zich terug. ‘Ik hoef niet te drinken,’ zei hij, terwijl zijn hand mijn wang streekte. ‘Maar ik wil je wel.’

Adrian had mijn bloed niet meer gedronken sinds hij dat voor het eerst had gedaan. Toen ik hem ernaar had gevraagd, had hij gezegd: ‘Je moet sterk zijn.’ Maar over een paar uur, als de zon opkwam, zou hij nogmaals vertrekken, om te jagen op de laatste twee rebellen: zijn voormalige edelen, Gesalac en Julian. Hij moest daar sterk voor zijn.

‘Ik voel me goed genoeg,’ zei ik.

‘Je slaapt niet,’ zei hij.

‘Wie heeft er slaap nodig,’ zei ik, terwijl ik op mijn tenen ging staan en mijn armen om zijn nek sloeg, ‘terwijl er zoveel is wat we kunnen doen?’

Zijn handen lagen op mijn heupen, maar hij hield zich stil.

‘Adrian,’ zei ik, zijn naam een fluistering, en mijn ogen vielen nogmaals op

zijn lippen, met mijn vingers op zijn wang. ‘Alsjeblieft.’

Pas toen ik in zijn ogen keek, gaf hij zichzelf over en zijn mond raakte de mijne. Ik genoot van de manier waarop mijn hoofd leeg werd. Alle verschrikkingen en de woede van de afgelopen dagen werden vervangen door een heerlijke hitte die leek te groeien, me vulde tot het punt van barsten, maar waardoor ik me erg bewust werd van het feit hoe erg ik dit nodig had, hoe erg ik hem nodig had.

Adrians vingers drukten in mijn huid en hij begeleidde me naar achteren tot mijn rug de muur raakte, waar hij mijn polsen tegenaan drukte zodat hij me ongestoord kon zoenen. Zijn lippen volgden een pad naar mijn borsten, die hij overspoelde met aandacht. Zelfs door de stof van mijn nachjurk heen was het geplaag een heerlijk gevoel en al snel had ik mijn handen weer vrij om door zijn haar te halen en zijn mond terug naar de mijne te trekken.

Tussen ons in maakte Adrian zijn gewaad los en duwde hij de stof van mijn japon omhoog, vlak voordat hij mijn been optilde, over zijn arm, waarna ik al snel zijn erectie tegen mijn warmte voelde drukken. Ik hapte scherp naar adem en mijn hoofd viel met een kreun naar achteren, zodat mijn nek bloot kwam te liggen, waar hij me kuste en zachtjes aan de huid zoog, zijn stem een zwaar gebrom.

‘Ik ben gek op je smaak,’ zei hij, terwijl hij tegen me aan schuurde tot ik me te leeg voelde.

‘Ik wil je in me hebben,’ zei ik, met mijn handen op zijn schouders, klaar om hem te helpen om mijn wanhoop te verjagen. ‘Vul me en je mag mijn bloed hebben.’

Hij lachte buiten adem. ‘O, mus. Ik zal je vullen tot je barst.’

Gezien onze positie tegen de muur kon ik niet naar hem kijken terwijl hij zichzelf in me begeleidde, maar ik voelde hem wel. Hij zuchtte diep terwijl hij steeds dieper gleed en toen begon te stoten. Ik kon maar niet op adem komen terwijl elke golf genot steeds hoger kwam dan de laatste. Ik verdronk in het gevoel en ik wilde nooit meer boven water komen.

‘Isolde,’ zei Adrian en ik opende mijn ogen. Hij staarde me terug aan, zijn blik intens en wellustig. ‘Kijk me aan.’ Hij legde een hand in mijn nek, met zijn andere plat tegen de muur gedrukt, en hij bewoog steeds dieper, begon steeds harder tegen me aan te duwen.

Ik verloor de controle over mijn gezichtsuitdrukking, ik kreunde, knarste met mijn tanden en beet op mijn lip. Toen de eerste kreet mijn mond verliet,

boog Adrian zijn hoofd en drongen zijn scherpe tanden door mijn huid.

Ik klampte me aan hem vast, met mijn nagels in zijn huid. Hij bewoog nog steeds in me, maar langzamer dit keer, terwijl hij zijn gestoot aanpaste op het ritme van zijn zuigen. Hij trok zich één keer terug om mijn mond te zoenen en keerde toen terug naar de wond die hij had gemaakt. Met de smaak van mijn eigen bloed op mijn lippen bereed ik elke golf van pijn en genot tot ik de duisternis in werd gesleurd.

Ik werd wakker met de herinnering aan hoe Adrian me had gevuld, geneukt en me had gebeten en ik in een heerlijke en hemelse staat verkeerde, iets wat mijn verdriet had verjaagd om plaats te maken voor genot. Ik wilde teruggaan naar die staat, om die kracht terug te pakken, maar ik bevond me weer in dit lichaam, verdrietig en verward.

Hoe was ik in dit bed terechtgekomen?

Ik zag rechts iets bewegen en ik verschoof zodat ik zicht had op Adrian bij het raam, waar het bloedrode licht van de zonsopgang in Revekka op hem viel. Hij droeg een harnas dat goud- en zilverkleurig glinsterde toen hij zich naar mij omdraaide. Zijn haren zaten naar achteren en de scherpe hoeken van zijn gezicht waren goed te zien door de schaduwen eronder.

Hij was krachtig, angstaanjagend mooi en al rood gekleurd.

‘Verwacht je gewond te raken?’ vroeg ik, terwijl ik rechtop ging zitten en de deken van mijn lichaam duwde. Ik voelde me al meteen beter zonder het gewicht ervan. Ik had Adrian nog nooit een harnas zien dragen, niet toen hij mijn koninkrijk kwam claimen en ook niet toen we waren teruggekeerd naar Revekka.

Ik werd erdoor van mijn stuk gebracht en ik moest mijn best doen om de opborrelende paniek in mijn keel weg te slikken, wetende dat ik niets kon doen om hem hier te houden. Hij moest dit doen zodat ons koninkrijk kon blijven bestaan, zodat wat Adrian had opgebouwd en wat we samen zouden blijven opbouwen kon blijven bestaan.

Adrian glimlachte flauwtjes, alsof hij mijn bezorgdheid schattig vond in plaats van terecht. ‘Het is maar een voorzorgsmaatregel,’ zei hij. ‘Ik jaag niet langer op sterfelijken.’

Vandaag zou hij op zoek gaan naar Gesalac en Julian, die Sorin niet kon vinden voorbij de grenzen van ons land, wat betekende dat ze waarschijnlijk ondergedoken zaten, geholpen door Revekkianen. Of waren ze afhankelijk

van het landschap voor onderdak tot de volgende fase van hun plan van start kon gaan?

En wát was het plan?

Als ik moest kiezen, was ik banger voor Gesalac. Hij was het meest uitgesproken en koesterde waarschijnlijk het meest een wrok tegen Adrian, aangezien hij Gesalacs zoon had vermoord nadat ik geïrriteerd was geraakt door zijn continue intimidatie. De bom was gebarsten toen hij me aanraakte en ik een mes in zijn nek had gestoken. Adrian had de klus afgemaakt.

Julian was minder intimiderend, maar net zoals Gesalac zag hij mij als de vijand en zijn mening over mij had hem zijn oog gekost.

‘Denk je dat je ze zult vinden?’ vroeg ik. Mijn longen voelden zwaar aan in mijn borst en mijn ademhaling veel te oppervlakkig. Ik was bang voor wat er zou gebeuren als ze erin slaagden te ontsnappen.

‘Mogelijk,’ zei Adrian. ‘Ze zoeken hoogstwaarschijnlijk toevlucht bij koningen, wiens verzoeken om onsterfelijk te worden ik heb geweigerd.’

Koningen zoals Gheroghe van Vela, de slavenkoning die het volk van mijn moeder had veroverd.

Ik stond op.

‘Kan een van hen vampiers verwekken?’ vroeg ik.

‘Ja,’ zei hij. ‘En de kans is groot dat ze dat zullen doen.’

Onder Adrians heerschappij had alleen hij de volmacht om te bepalen wie er onsterfelijk werd. Iedereen die zich daar niet aan hield, werd geëxecuteerd, maar Gesalac en Julian hadden al hun eigen doodvonnis getekend. Ze hadden niets te verliezen.

‘Wat gebeurt er dan?’

Adrian duwde mijn kin omhoog met zijn vingers. ‘Ik zal ze allemaal vermoorden.’

Ik zou troost moeten putten uit zijn zelfverzekerde toon en ik twijfelde er niet aan dat hij wraak zou nemen, maar zou het te laat zijn?

Adrian trok me uit mijn gedachten met een kus, een zachte streling van zijn lippen voordat hij me dichterbij trok. Met onze lichamen tegen elkaar gedrukt, veranderde er iets in zijn gedrag en zijn tong dook dieper in mijn mond. Zijn hand verstrakte in mijn haar en met zijn knie duwde hij mijn gewillige benen uit elkaar. Een kreun bleef in mijn mond hangen toen de frictie van onze lichamen mijn bloed deed opwarmen en mijn lichaam verstrakte steeds meer.

Ik wilde hem aanraken, maar mijn handen werden de toegang ontzegd door zijn harnas. Ik dacht na over hoeveel macht ik over hem had en hoeveel zelfbeheersing hij had. Zou ik hem kunnen overtuigen nog wat langer hier te blijven?

Maar ik wilde ook dat dit voorbij was. Ik wilde dat Gesalac en Julian gevangen werden. Ik wilde toekijken terwijl ze gemarteld en gedood werden.

Adrian moest wel de verandering in mijn gedachten hebben aangevoeld, aangezien hij zich terugtrok, zijn mond gespannen en zijn ogen brandend. 'Vandaag zul je rusten,' zei hij.

Ik perste mijn lippen op elkaar door zijn bevel en heel zachtjes trok hij aan mijn haar, begeleidde hij mijn hoofd naar achteren, zodat mijn nek bloot kwam te liggen. Hij drukte zijn lippen op de plek waar hij me in de bibliotheek had gebeten. De wond was nu genezen, maar de herinnering leefde in mijn huid.

Ik hield mijn adem in en er liep een rilling over mijn lichaam door de zachte roering van zijn mond. Een golf hitte overspoelde mijn borst en maakte me licht in het hoofd.

Terwijl hij zich terugtrok, bestudeerde hij me en draaide hij een lok van mijn haren om zijn sierlijke vinger.

'Vandaag zul je rusten,' zei hij nogmaals. 'Als je me vanavond wilt.'

'Probeer je me te chanteren?' vroeg ik.

'Ik had je bloed niet moeten drinken,' zei hij. 'Je kon het niet aan.'

'Ik voel me prima,' zei ik.

'Het maakt niet uit of je je prima voelt,' zei hij. 'Je verloor het bewustzijn.'

Ik fronste. 'Waarom is dat... slecht?'

Hij liet mijn haar los en hij veegde zijn duim over mijn lippen. 'Je moet altijd op je hoede zijn als we samen zijn,' zei hij. 'Toen ik je bloed dronk, zat ik in je. Je verslapte helemaal. Je was weg. Dus ja, het is slecht.'

Ik sloeg mijn ogen neer. Ik kon er niets aan doen dat ik me lichtelijk schuldig voelde, zelfs een beetje beschaamd. Ik had niet gedacht aan wat Adrian ervaarde toen ik het bewustzijn was verloren. Nu bedenk ik me pas hoe van slag hij moest zijn geweest.

'Isolde,' zei hij, in een poging om mijn aandacht te trekken, maar ik keek hem nog steeds niet aan en slikte.

'Ik zal rusten,' zei ik, mijn toon veel bozer dan mijn bedoeling was.

'Isolde,' herhaalde hij nog een keer, zachter, en toen ik eindelijk opkeek,

had hij een zachte blik in zijn ogen zitten. 'Je bent mijn licht.'

Ik pakte zijn gezicht vast met beide handen. 'Jij bent mijn duisternis,' zei ik en ik kuste hem.

We staarden elkaar een lang moment aan en toen hij achteruit stapte, voelde ik de afstand in mijn hart zinken.

'Kom je me uitzwaaien?' vroeg hij.

'Natuurlijk.'

Ik droeg nog steeds mijn nachtjapon en ik wilde Adrian niet vertragen door eerst naar mijn kamer terug te keren om me om te kleden. In plaats daarvan bood hij me een wollen overjas aan. De stof was te zwaar, de mouwen te lang, maar de jas was warm en rook naar hem.

We liepen in stilte, met mijn hand op Adrians arm, en toen de deuren naar de binnenplaats opengingen, benam een laag koude lucht me de adem. De vorst lag op de stenen en glansde als een bloederig web in het licht van de zon.

Adrians mannen stonden daar met hun paarden. Toen ze ons zagen, knielden ze en stonden ze pas op toen hij het toestond. Sommigen waren soldaten, anderen waren van adel, en ook al had niemand de kant van Gesalac en Julian gekozen, ik trok toch hun loyaliteit aan Adrian in twijfel. Sinds mijn komst hier had hij vier van de negen edelen verloren.

Wachtte de rest hier simpelweg hun tijd af voordat ze zouden toeslaan?

Plotseling keerde mijn maag om. Als ze ervoor kozen om ons vandaag aan te vallen, kon Adrian ze dan van zich afslaan?

Mijn blik verschoof naar Daroc, Adrians generaal, en Sorin, zijn geliefde. Op het eerste gezicht waren ze een prachtig stel, maar ze konden niet meer van elkaar verschillen. Daroc, met zijn sterke en hoekige gelaatstreken, zag er altijd ernstig uit, zijn blik doordringend, alsof hij ieders gedachten probeerde te lezen, en misschien kon hij dat ook, maar ik had al heel snel geleerd dat vampiers hun krachten niet snel vrijgaven. Zelfs Sorin, die het meest openhartig was, had me niet verteld dat hij de vorm van een valk kon aannemen. Ik was daar bij toeval achter gekomen toen hij me in het bos was komen redden nadat ik was aangevallen door Ravena en door de mist bezeten Ciro. Nu ik naar hem keek met zijn zachte gelaatstreken en het kuiltje in zijn wang als hij lachte, vond ik het erg lastig om te geloven dat hij allesbehalve goed kon zijn.

En toch had iemand Ravena verteld dat Adrian mijn bloed had geproefd. Die daad maakte me zijn grootste zwakte – onze levens waren verbonden.

‘Ik heb hier eeuwen op gewacht. Op jou,’ had Adrian gezegd. Hij was zo bereid geweest, zo getroost door de wetenschap dat hij de vier kon vertrouwen die van de gevolgen afwisten van het bloedlaten – Daroc, Sorin, Adrians niet Ana Maria en zijn stadhouder Tanaka – en toch leek het erop dat we niemand konden vertrouwen.

Ik haalde diep adem, in een poging om van de spanning in mijn borst af te komen omdat zo’n zwakte bekend was bij mijn grootste vijand, en draaide me om naar Adrian, die mijn hand naar zijn lippen trok en wiens ogen in de mijne brandden.

‘We zijn bij zonsondergang terug.’

De woorden waren een felle belofte en ik hield ze dicht bij mijn hart. Hij claimde mijn mond in een vurige kus, waarbij hij met zijn duim over mijn onderlip bewoog toen hij zich terugtrok.

‘Daar hou ik je aan,’ zei ik, en hij draaide zich om en besteeg Schaduw. Ik wilde hem nu al terug hebben, maar ik wilde ook dat hij vanavond triomfantelijk terugkeerde, met Gesalac en Julian als onze gevangenen.

Na een laatste blik op mij reed hij weg en zijn mannen volgden hem. Ze reden door de poort en ik volgde een stukje, toekijkend terwijl ze langs de negen gespietste lichamen reden die onze stoep versierden.

Niet eens de frisse lucht kon de geur van ontbinding tegenhouden. De lucht werd ermee gevuld – subtiel maar zuur – en mijn maag keerde ervan om. Toch bleef ik kijken tot ik Adrian niet meer het steile pad zag afdalen richting de vallei van Cel Ceredi. Pas toen kwam ik in beweging en beklom ik de trap van de toren naar de muur waar ik ze kon volgen, racend door de stad naar de buitenste muur – een reeks schaduwen gekleed in het rood terwijl ze het duistere bos in verdwenen. Zelfs toen ze uit het zicht waren, bleef ik daar staan.

‘Kom naar binnen, mijn koningin,’ zei Tanaka, die buiten adem was van de klim van de stenen trappen achter me. Ik vroeg me al af wanneer hij zich bij ons op de binnenplaats zou voegen. Ik had hem nog niet eerder opgemerkt.

Tanaka, Adrians stadhouder, was ouder dan elke andere vampier die ik had ontmoet. Zijn huid was wit en gerimpeld, zelfs op zijn wangen, en ook al was zijn haar nog steeds donker, zijn haarlijn was teruggetrokken tot bijna de achterkant van zijn hoofd.

Ik vroeg me af hoe oud hij was en waarom hij zo laat in zijn leven was veranderd. Ondanks het feit dat ik maar een paar herinneringen van mijn

leven als Yesenia had, kon ik me deze man of zijn connectie met Adrian niet herinneren. Het was echter mogelijk dat ze in de tweehonderd jaar na mijn dood hechter waren geworden.

Er was veel gebeurd in mijn afwezigheid.

‘Mijn koningin?’ vroeg Tanaka.

‘Ik ben nog niet klaar,’ zei ik, terwijl ik het vermeed om naar de oude man te kijken.

‘Maar het is koud,’ zei hij.

Ik vond de kou niet erg. Zo voelde ik tenminste iets naast het vreemde, verdoofde gevoel dat mijn lichaam al overheerste sinds de dood van mijn vader.

‘Als u het niet aangenaam vindt, mag u terugkeren naar het paleis,’ reageerde ik.

Hij blies zijn adem uit en probeerde het nogmaals. ‘Adrian zal niet blij met me zijn als u een verkoudheid oploopt.’

‘Dan zal ik u beschermen tegen zijn woede,’ zei ik, ook al voelde mijn antwoord afstandelijk, zelfs in mijn oren. Ik was afgeleid, maar door niets in het bijzonder. Ik kon me daadwerkelijk nergens op focussen met mijn gedachten. Het was net alsof mijn hoofd een puzzel was en sinds het bloedlaten en verraad probeerde ik alles al op zijn plek te krijgen in mijn wereld – alle waarheden en leugens.

Ik bleef nog een paar minuten langer op de muur staan. Tanaka probeerde me niet langer over te halen terug naar het paleis te keren en hij verliet mijn zijde niet. Ik vroeg me af waarom hij bleef. Was het uit loyaliteit aan Adrian of was het een list?

‘Winter is hier,’ zei Tanaka, zijn stem zacht, bijna alsof hij het tegen zichzelf had.

Ik wierp een blik op hem en hij knikte in oostelijke richting naar de hemel, waar wolken zich hadden verzameld, dik en zwaar, met een naderende storm.

‘Voor zonsondergang zal het gaan sneeuwen.’

Ik fronste. De winters in Revekka waren streng en hoewel ik betwijfelde of Adrian er last van zou hebben, maakte ik me zorgen om de mensen buiten de stad.

‘Is Revekka erop voorbereid?’

De dreiging van de rode mist hing nog steeds boven ons hoofd en nu er minder edelen waren, kon de rest het overleven?

‘We doen wat we kunnen,’ antwoordde hij.

‘Wat kunnen we?’ vroeg ik, en toen ik naar Tanaka keek, stond hij verstijfd, zijn mond open, alsof zijn antwoord in zijn keel was blijven hangen, of misschien had hij er helemaal geen. Na een paar tellen had hij zichzelf bijeengeraapt.

‘Dit is een wintervolk, mijn koningin. Ze weten hoe ze moeten overleven.’

Ook al wilde ik graag buiten blijven staan, wachtend op Adrians terugkeer, ik was wel koningin van Revekka en terwijl mijn man jaagde, zou ik een plan maken.

Deze wereld dacht dat ze een veroveraar voor zich hadden staan toen Adrian was geboren, maar ze hadden mijn toorn nog niet gevoeld.

‘Ik moet Gavriel spreken,’ zei ik, vastberaden om informatie over Lara te verzamelen. Helaas voor Adrian was ik niet van plan om te rusten. ‘Laat hem naar de tuin komen.’

Na een laatste blik op de horizon te hebben geworpen, verliet ik de muur.

'IK HEB MEERDERE LEVENS VAN JE GEHOUDEN. WAAROM ZOU IK DAAR NU MEE STOPPEN?'

Isolde is gekroond tot koningin van Revekka en heeft in de machtige vampierenkoning Adrian eindelijk haar gelijke gevonden. Maar hun liefde heeft een prijs: Isolde heeft haar vader verloren én haar vaderland moeten achterlaten. In het verre Revekka probeert ze zich thuis te voelen, maar achter elke deur gaan geheimen schuil en het wordt steeds lastiger om te bepalen wie haar bondgenoten en wie haar vijanden zijn...

Terwijl twee godinnen hun eigen spel spelen en zowel mensen als vampiers als pionnen gebruiken, wordt Cordova bedreigd door een dodelijke bloedmist. In het paleis lopen de spanningen hoog op en Isolde moet beslissen wie ze kan vertrouwen. Kan ze bouwen op de band met Adrian of zullen geheimen uit zijn verleden alles vernietigen wat ze samen hebben opgebouwd?

Scarlett St. Clair is de *USA Today*-bestsellerauteur van de populaire Hades x Peresphone-serie. *Queen of myth and monsters* is het tweede deel van haar Adrian x Isolde-romantasyserie. Ze is dol op Griekse mythologie, moordmysteries en het hiernamaals.

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

ISBN 9789020558883 NUR 334

9 789020 558883

